

Reflexions sobre un projecte engrescador

Porta, cadira, abril 2015

Peça per a la plaça Antoni Malaret Amigó. Encàrrec de l'Ajuntament de Sant Just Desvern

Com començar?

La proposta de fer una peça per a la plaça que porta el nom del meu pare m'ha suposat un repte important. La iniciativa va ser de l'alcalde Josep Perpinyà que un dia ens va convocar al meu germà i a mi per ensenyar-nos els plànols de la plaça i em va dir que li agradaria que també hi hagués una escultura meva.

Després de la demanda vaig deixar passar uns mesos per no forçar. Quan l'encàrrec és tan proper es volen dir moltes coses i és quan ens emborratxem de formes i conceptes

M'havia d'agafar a alguna cosa i ho vaig fer a la peça que anys enrere el meu pare em va demanar per al seu estudi: *Porta al coneixement*. El seu despatx era el seu món, on escrivia, llegia i es trobava amb els seus amics de política i, molts d'ells, de la seva joventut. La porta era un racó, just a sota de la reproducció del manuscrit, on per primer cop surt el nom de Sant Just. Una porta que, per a mi, representava tot un catàleg d'intencions. L'arc de mig punt a la manera de timpà romànic amb llosetes que simbolitzaven els coneixements apresos. Una porta de trànsit cap a un viatge interior.

Em va semblar adient començar a estructurar el projecte amb aquesta idea de trànsit. Una plaça és un lloc de trobada i també de pas i, a més, la del pare unia tres espais diferents i es convertia en una àgora. L'Ateneu, les Escoles i els jardins de la casa Costa compartien un espai comú.

Antoni Malaret i Amigó, una persona senzilla, compromesa i propera, però a la vegada amb caràcter, amb empena i vitalista. El fang i el ferro podien ser els materials que escriurien els trets de la seva personalitat.

Ja tenia la figura i els materials amb els quals la faria.

Com li dono el volum?

En començar a dibuixar, ja en els primers esbossos m'adono que la rigidesa del marc no transmet el que vull expressar. Necessito trencar l'equilibri. Ho faig amb el calibratge dels pilars de ferro i amb la torsió i el desplaçament d'un d'ells. M'interessa que l'arcada miri cap als arcs de les escoles. No deixa de ser curiós que el meu para comencés el seu viatge al coneixement aprenent a escriure i a llegir en aquest edifici.

La part del ferro estava ben encaminada. El fang esperava que li donés el text narratiu.

Acció participativa. Una proposta oberta a la gent

Les qualitats intrínseques de l'argila em donaven aquest caràcter senzill i proper però em faltava representar el compromís amb una terra i la seva gent.

Necessitava apropar-la a la gent, donant la possibilitat d'aportar la seva empremta i fer que d'aquesta manera la sentissin una mica seva.

Per aquesta raó la part superior de l'escultura recorda l'arc de mig punt de *la Porta al coneixement* i les llosetes que ornamenten el timpà estaran modelades per les persones que desitgin participar en l'escultura. Es demanarà que texturin la placa amb els quatre dits, imatge evocadora de compromís.

Només porta o la convertim en cadira?

En la meua obra, la cadira hi ha tingut un gran protagonisme. Forma part també de la marca amb la qual m'identifico. La cadira ens permet reposar, reflexionar, parlar, asseure'ns-hi per comunicar.

La cadira com a representació de l'individu.

Una cadira de dues potes amb una superfície d'intersecció comuna: el seient es converteix en arc d'una porta. Amb aquesta intervenció, em posiciono com a creadora: manifesto els meus lligams afectius amb el volum.

Porta, cadira. Un volum que s'apropa a ANTONI MALARET AMIGÓ

Sant Just Desvern, 7 de maig de 2015